

LÁ THƯ MỤC VỤ

“Cứ yên tâm, chính Thầy đây, đừng sợ !” Lời Chúa Giêsu trấn an các môn đệ đang hoảng hốt khi thấy Ngài đi trên mặt biển mà đến với họ. Suốt lịch sử và giữa muôn vàn cảnh ngộ, lời ấy vẫn luôn vang lên trong lòng tin của những đồ đệ Ngài. Người Pháp có câu: “*La crainte est le commencement de la sagesse*” (tạm dịch: *Biết sợ là biết khôn*). Bởi thế đời người vốn sợ nhiều thứ, nhưng sống dưới chế độ cộng sản thì mỗi người lại có nhiều thứ sợ hãi hơn, cho nên thật dễ hiểu khi nghe nói cuộc sống trong tù cộng sản thì sự sợ hãi nhân lên gấp nhiều lần cả về số lượng lẫn về cường độ và hình thức.

Những năm tháng tôi ngồi tù thì xã hội bên ngoài đang sợ ‘đói’ vì chẳng còn cách gì để mua thức ăn, dù có tiền nhưng phải có phiếu mới mua được; sợ bệnh hoạn vì không có thuốc men, mua được thuốc rồi lại sợ thuốc dờm; sợ bị đuổi đi ‘kinh tế mới’ vì thuộc thành phần không sản xuất, nhất là ngôi nhà mình ở quá đồ sộ hoặc nhiều tiện nghi; sợ ‘đổi tiền’ 500 thành 1, vì hề giàu có là mắc tội với nhân dân, thậm chí có gia đình phải thật cẩn thận gói ghém lông gà vịt vì sợ hàng xóm biết mình có tiền; sợ người khác biết nhà mình có người đang ở nước ngoài, như thế là tay sai của bọn ‘Sen Đầm Quốc Tế’; sợ con cái không có tương lai vì bị phân biệt đối xử không được ghi danh vào đại học khi người ta biết gia đình này ‘có công **đĩ** cách mạng’; sợ không xin được việc làm vì bản thân có niềm tin tôn giáo; sợ bị bắt lúc nào không biết vì đầu óc đầy sạn không cải tạo được nên có thể lỡ lời lỡ miệng phát âm vô tội vạ chuốc họa vào thân; cha mẹ không dám phát biểu trước mặt con cái vì sợ chúng có thể vô tình hay hữu ý báo cho đoàn thanh niên cộng sản trong trường.....Sợ trong nhà, sợ ngoài phố.....Vâng, cả xã hội ai ai cũng có muôn vàn thứ sợ !

Ở trong tù, người tù càng có nhiều nỗi sợ hơn. Sợ chết trong tù, vĩnh viễn không gặp mặt những người thân yêu; may mắn được thả về thì lại sợ trở thành đồ vô dụng vì bị quản chế hoặc đã lỗi thời hay bị bệnh hoạn, tàn phế; sợ người vợ thân yêu của mình không kham nổi gánh nặng của cuộc sống nên đành sang ngang với người khác, nhất là với những kẻ đã bắt mình ngồi tù; sợ con cái non nớt tiếm nhiệm thứ chủ thuyết ngoại lai rất hoang tưởng và vô nhân, chúng sẽ trở thành vô tín ngưỡng-vô tổ quốc-vô gia đình, tai hại khôn lường; sợ những người đồng cảnh nhưng bán rẻ lương tâm, sẵn lòng mật báo cho an ninh trại về những sơ hở của kẻ khác để lập công hầu được thả về sớm, những loại ‘ăn-ten’ kiểu chó săn này có mặt khắp nơi và nguy trang rất khéo nên rất đáng sợ; sợ những tháng ngày sống vô dụng, đầu óc trở nên u mê chai đá thậm chí có người đã nên điên dại; nhưng sợ nhất là sợ chính mình mất niềm tin, hết hy vọng, nên đành buông xuôi, mặc kệ tới đâu hay tới đó, chịu khuất phục dưới uy vũ của kẻ đàn áp...!

Hình ảnh Phêrô đi trên mặt nước mà đến với Đức Giêsu cũng giống hình ảnh một linh mục mà lòng tôi ngưỡng mộ khi còn ở trong tù, linh mục Giuse N.T.L. Vị linh mục ấy, cũng mang thân phận tù đầy, cũng là con người mỏng dòn như mọi người, cũng biết sợ hãi buồn vui, nhưng có những bước chân mạnh dạn của lòng tin và hiên ngang của đức ái. Ngài bước trên những sóng gió của cạm bẫy và gian truân mà đến với mọi thành phần tù nhân, kể cả những cán bộ cộng sản đang ở trong phòng giam. Hình như Ngài trông thấy Đức Giêsu trong từng con người đang đau khổ và nghe lời mời “Cứ đến !”, nên can đảm bước ra khỏi con thuyền của sự an toàn bản thân mà bước từng bước đến với Chúa, y như Phêrô đã làm năm xưa, khi ông nghe lời Thầy mình xác nhận, nên can đảm bước đi trên mặt nước mà đến với Thầy.

Tôi cố noi theo gương sáng của vị linh mục ấy, có những lúc tôi ném được vị ngọt khi thi hành những việc bác ái, lòng rất hân hoan vui mừng và thấy việc bác ái cũng dễ làm thôi. Nhưng cũng có những sóng gió nổi lên dữ dội, nỗi sợ hãi lại ập đến, tôi hoang mang muốn dùng tay, lại muốn quay về con thuyền của sự an toàn bản thân. Qua những lúc tâm sự với vị linh mục ấy, tôi khám phá ra rằng Ngài cũng đã từng có những tâm trạng giống tôi, cũng sợ hãi khi bị lường gạt trắng trợn, cũng ê chề khi bị lạm dụng một cách bất nhân. Trước những hoàn cảnh ấy, Ngài đã thốt lên “Thầy ơi, xin cứu con”, và cánh tay Chúa lại vươn ra cứu vớt và cũng kèm một lời trách mắng rất tế nhị và nhẹ nhàng rằng “Sao con kém tin vậy !” Khi mọi sự trong cuộc sống hằng ngày diễn ra một cách tốt lành và thuận buồm xuôi gió, hình như chúng ta dễ quên Chúa và không cần đến Ngài. Nhưng khi hoạn nạn tai ương ủa đến, chúng ta lại chạy đến kêu cầu Ngài, than van với Ngài, tội nghiệp cho Thiên Chúa ghê ! Thật sự mà nói, bài học mà tôi học được qua bài Tin Mừng tuần này là : Chúng ta chỉ bắt đầu hiểu thực sự thế nào là **tin yêu** và **phó thác** khi cuộc đời chúng ta phải chịu những sóng gió, tai ương, cạm bẫy, bóng tối và căm dỗ. Hãy tạ ơn Chúa khi những thứ tiêu cực ấy xảy đến, xin đừng vội than thân trách phận, nhất là đừng bao giờ trách Chúa.

Linh mục Phạm Quang Hồng.